

Det er sagt, at det forhaabentlig er sidste Gang, vi her i Danmark har behov at beskæftige os med en Lovgivning af saa omfattende Art vedrørende det Spørgsmaal, som her debatteres, nemlig at sikre den danske Befolkning det nødvendige Brødkorn; men jeg maa have Lov at sige, at vi har ingen Sikkerhed for, at det Haab kan blive indfriet. Naar vi ser paa Forholdene, som de for Tiden ter sig i Europa, maa vi sikkert indrømme, at der er saare lidt, der underbygger et saadant Haab. Skulde det blive til Virkelighed, maatte særlig Rusland, Europas store Kornkammer, holde op med det Anarki og med den Krig, som stadig hærger dette Land; og saa maatte vi som før Krigen se en Masseproduktion blive indført i vort Land, saa der var fuldt op af Rug, Byg, Hvede, Majs og Foderkager til en overkommelig Pris herhjemme. Med andre Ord, saa længe Ruslands Kornmarked ikke kan optræde som Konkurrent til Amerika og derved bevirke, at Priserne kan blive trykket ned, tror jeg ikke, vi kan være sikre paa, at vi her i Danmark kan blive fri for at beskæftige os med Spørgsmaalet om, hvorledes vi kan sikre den danske Befolkning billigt Brød.

Efter Bemærkningerne til det Lovforslag, der nu er til Behandling, regner den højtærede Landbrugsminister jo med, at efter at der er blevet sikret Landet det nødvendige Brødkorn, skulde der blive 1½ Mill. Tdr. Korn at sælge til Udlandet. Dette er et Kvantum, som paa det nærmeste svarer til 1/3 af en normal Kornhøst her i Landet, og jeg tror, at med de Erfaringer in mente, vi har fra de foregaaende Aar, kan man Sandheden tro sige, at det er en noget sangvinsk Beregning. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Minister, naar han regner med en Indtægt paa den Konto, kun ser Fuglen paa Taget i Stedet for at faa Penge i Kassen.

For at opnaa en saa stor Eksport af Hvede som muligt ønsker den højtærede Landbrugsminister at sætte os paa meget smaa Franskbrødsrationer. Jeg skal for mit eget Vedkommende ikke anke derover, for jeg kan taale at spise Rugbrød, og jeg har heller ikke nogen Medlidenhed med, at de, der har det som jeg, ikke skal have ret meget Franskbrød, men jeg gaar ud fra, at de Folk, der er saa uheldigt stillede, at de ikke kan taale Rugbrød, vil faa sikret tilstrækkelige Rationer af Fintbrød. — Dernæst er der et Forhold, jeg ogsaa gerne vil pege paa. Jeg synes nemlig, det er haardt nok, naar de ubemidlede, som har et daarligt Helbred og er henviste til at skulle spise Fintbrød, skal

gøres til Genstand for en ekstra Beskatning, og det vil de jo blive som Følge af, at Staten vil tjene ikke ubetydeligt paa hver Tønde Hvede. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister at stille sig velvilligt overfor en Ordning, i Kraft af hvilken ubemidlede kan blive fri for en saadan ekstra Beskatning. Jeg synes nemlig, det vilde være i højeste Grad uretfærdigt, om ubemidlede Mennesker, der er ramte af Sygdom og ikke kan taale at spise Rugbrød, skulde betale de høje Fintbrødspriser, som nødvendigvis maa fremkomme, naar vi skal op paa den Pris for Hvede, som der her er Tale om. Jeg haaber, at denne Henstilling maa blive velvilligt optaget af den højtærede Landbrugsminister og hans Parti, thi en Særskat som den, der her vilde fremkomme, mener jeg ikke, at Venstre vilde kunne føle sig tiltalt af.

I § 3 er der indsat en Bestemmelse om, at Brødkornsdyrkerne, naar Prisen paa Majs overstiger 37 Kr., skal have en Bonus. Jeg har intet imod, at de, der leverer Brødkorn, bliver saaledes stillet, at de har Sikkerhed for at kunne faa et Erstatningsmiddel, som de kan bruge til deres dyriske Produktion; men saa maatte det selvfølgelig ogsaa have været saaledes, at ifald Prisen gik ned, hvad der vel desværre ingen Udsigter er til, skulde de ogsaa følge med til den Side.

Jeg synes, at den største Fejl ved Lovforslaget er den, at man ikke tager tilstrækkeligt Hensyn til, at det gælder om at gøre, hvad gøres kan, for at bekæmpe den Dyretid, som snart sagt plager os paa alle Omraader. Jeg tror, at det vilde have været paa sin Plads, om Regeringen vilde have stillet sig velvilligt overfor Tanken om ved en eventuel Nedsættelse af Skibsfragten at skaffe billigere Varer frem, for det er en selsagt Ting; at ved stadig at lade Priserne stige faar vi ikke Dyrtiden bekæmpet. Det viste sig jo ogsaa sidste Aar, at der var Mulighed for i Kraft af de Overenskomster, der da eksisterede, at skaffe billigere Produkter frem til Foderkorn, end man f. Eks. havde i Norge og Sverige, efter hvad der blev oplyst af Formanden for Jydsk Andelselskab. Naar Regeringen saa stærkt har afvist Forslag i den Retning, tror jeg, det er, fordi den har haget sig fast i Teorien om, at vi skal bort fra al Statsindgriben. Maaske er det, fordi den dermed mener bedst at kunne tage Afstand fra det Parti, som har sat paa sin Fane, at Staten skal overtage alle Produktionsmidler. Jeg for mit Vedkommende tror ikke, at Tiden er særlig inde til at hage sig fast i Teorien. Vi skal tage praktisk paa Forholdene, og